

כה נעזוב, לשעה קלה, את השאלות הגדולות המסורות בחלל המדינה. מה אמר משה דיין אמש בשעה שמונה וחצי בחיפה (בניגוד למה שאמר משה דיין אתמול בשעה חמש אחה"צ בנהלל). מדוע אמר לנו בשום פנים ואופן לחזור לשיחות יארינג עד אשר יוון אחרון היטלים הסובייטיים אל מחוץ ההקפאה (אחרי שמשעה דיין אמר שסעיף ההקפאה שוב אינו בתוקף). איזה ערך יש לניהול משאומתן עם ה"מלך חוסיין, שאינו יכול לספק את ה"סחורה (השלים), בשעה שאנחנו מסרבים

גוף-חימום אוטומטי — יתבשלו כמרחץ תורכי. ברבע השעה האחרונה של הסרט כבר לא היה איכפת לי אם אן בוקיין המסכנה תוצא להורג או לא. התפללתי בלבי שי ראשה יוסר בהקדם האפשרי, ללא מישפט ועירעור, ובלבד שתיתחנה הדלתות. לא הייתי מזכיר חווייה זו, אי-לו היתה יחידה. אולם היא חריזת ונשנית. מעולם לא עברתי כדוגמתה בחו"ל. איני יודע מה המניע של בעליהקולנוע.

הבריונים שלטו באולם, ועשו בו כבש להם. ווייה זו אינה בלתי-רגילה. להיפך, היא רגילה בהחלט. מי שהולך בימינו לקולנוע, ומצליח לחזות בסרט ללא הפרעה, יודע שזכה בחוייה בלתי-רגילה. מי אשם? אני משלם את דמיהכרטיס לבעל בית-הקולנוע. בעל בית-הקולנוע אחראי לאספקת השרות שאני משלם בעדו: הצגת הסרט הנקוב. בתנאים המאפשרים את ההנהלה. אם הנאה זו נשללת ממני, הרי ננכז ממני דמיהכרטיס כרמי-אות. אין זו רק הוצאת כספים בטעות-שוא, אלא גם גרימת נזק על-ידי אובדן הזמן היקר, התרגנות ותיסכול. איני סבור שעלי לפרנס עדה של רמאים, ואיני סבור שאתה צריך לעשות זאת.

המונית יתגלו דווקא בו. אולם אם המישרה לא תחניק תופעה זו באיבה — סופה של הבריונות הזאת להרים את ראשה ל"אור היום, בחוץ. אם איננו יכולים ללכת היום לקולנוע, לא נוכל מחר לטייל בי-גנים ציבוריים, ומחרתיים יהיה זה מסוכן ללכת ברחוב — כפי שקרה בניו-יורק. גם למישרה יש תירוצים: אין כוח אדם (יש לעצירת מעשי-חשיש בביתם, ו"גם לרדיפה אחרי יצאניות שאינן מסירות את החוק). בשעתו הצעתי בכנסת לחייב כל בעל אולם ציבורי להחזיק, על חשבונו (כלומר: על חשבון לקוחותיו) שוטר במדים. שרי המישרה לא תמך בהצעה זו, אם כי קל היה לגייס שוטרים שיצאו לגימלאות. אם מפקדי המישרה אינם מבינים את חומרת העניין, כי אז יש רק ברירה אחת: או להחליף את מפקדי המישרה, או להחליף את הציבור.

גיבורים בתענוך

לנהל משאומתן עם מי שיכול לספק אר"ת (מצריים והפלסטינים). הבה נעזוב את כל השאלות המעייפות, העומדות ברומם של עולם. הבה נקדיש קצת תשומת-לב לשאלות העומדות ברומם של אולם. במקום לשאול את השאלה הגדולה — "לאן?" — ברצוני לשאול שאלה קטנה — "לאן הערב?" והתשובה שלי היא: "לא לי-קולנוע!"

חיסכון? הרצון לפשר בין מי שלבוש חור"פית לבין מי שלבוש קיצי? אני יודע רק זאת: בעל הקולנוע לאפשר לי לחזות בסרט בתנאים סבירים של נוחות. אם אינו עושה זאת, הוא מרמה אותי. הרי אין דבר קל יותר מאשר להקפיד על מידת-חום קבועה באולם — ולהודיע על כך לציבור, כדי שיתלבש ברתאם לכך!

ני מכיר את כל הטענות החלקות של בעלי בתי-הקולנוע. הסדרנים הם, לרוב, מקרים סוציאליים, ואין בכוחם לעמוד מול הגברתנים. מישרה אינה עושה דבר, מכיוון שהשוטר רים עסוקים בחוץ ברישום דו"חות-חנייה למכוניות מבקריהקולנוע. כל זה נכון, אבל כל זה אינו מעניין. אם בעלי בתי-הקולנוע אינם מרובים את הסיוע הדרוש מן הרי-משטרה, מוטב שיסגרו את אר"מיהם עד שהמישרה תיאלץ בי-טובה למלא את תפקידה. אם יאימו שבביתה למטרה זו, יתפלאו באיזו מהירות תעביר המישרה את שו"טריה מן המדחנים בחוץ אל האולם בפנים, במיקרה דגן, היה על הסדרנים לקרוא

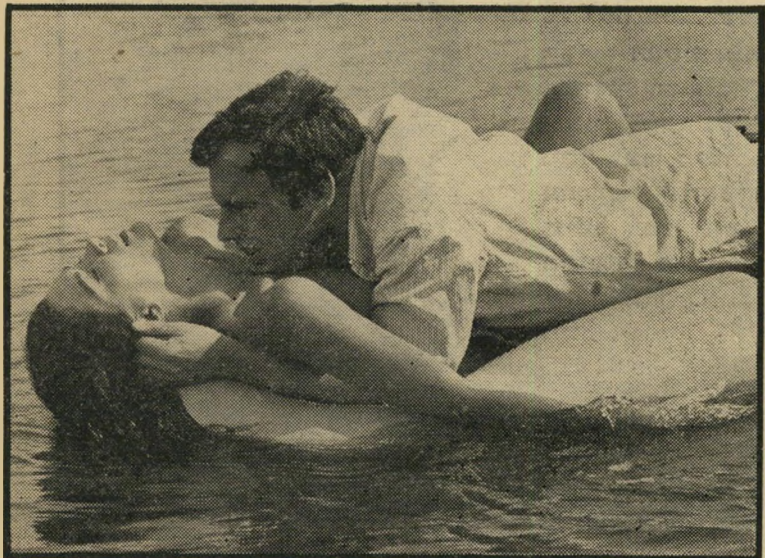
י יסיתי פעם לנקוט יוזמה פרטית. בשיאה של הקרנה מלחה הפרעות, יצאתי החוצה, טילפנתי לניידת. הופיע שוטר מיסכן. הפניתי אותו לפינה שממנה באו ההפרעות. לא יכולתי לזהות בעצמי את המפריע, שישב כמה שורות מאחורי. השוטר שאל בחוץ את הקהל — אך אף אדם אחד מבין שכני המפריע, האורחים הטובים מצפון תל-אביב שסבלו במשך כל ההצגה, לא היה מוכן לזהות! השוטר הלך כלעומת שבה. כאן אנו מגיעים, אולי, אל שרי-רש הבעייה כולה. תופעה זו לא יכלה להתקיים, לולא פחדנותו ו"אדישותו של הציבור הסובל.

ני חובב קולנוע. בנאמנות הראויה לציון מטעם אירגון בעלי בתי-הקולנוע, אני מבקר בקולנוע בדיקנות של שעות — בערב הפנוי היחידי שלי בי-שבוע. אני מודה, לבושת, שאני מעדיף סרט טוב על הצגת-תיאטרון גרוועה.

זדם בעייה זו היא כאין וכאפס לעומת הבעייה הרוטת את אולם-הקולנוע הישראלי לגינהגם. הבריונות. לפני שבועיים הלכתי לראות את הסרט משחק הזוגות בקולנוע נת בתל-אביב. סרט שאינו מן הטובים ביותר, אך שהוא מעניין מכמה בחינות. הנה החוייה:

אחרי כל השנים האלה, עוד נותרה בי הצפייה הילדותית לקראת הרגע בו כבים האורות, והחלול המגודל של סטרונגולדוויי-מייר משמיע את נהימתו המסוגנת. אני יכול לפרט בנקל (אם רק ישאלו אותי) את מאה הסצינות הקולנועיות הגדולות שנחרתו בזכרוני, מאז ראיתי את סום מיקס ו"ל דוהר בין צוקי קולוראדו. אולם מזה זמן-מה אני חש-שי-הקאריירה שלי כצופה-קולנוע מתקרבת לסופה הנטשה. ההליכה לקולנוע הופכת מתענוג לסבל. ומכיוון שאיני מאזוכיסט, איני רואה כל סיבה לכך שאשלבם-שי-מונה ל"י טובות לזוג כרטיסים עבור שעתיים של יסורים, רוגז והתמרמרות.

אחרי ששלוש פעולות כאלה, בי-משך שבוע אחד — וכל בעיית הבריונות תיעלם במהירות הבזק. מזור בעיני שאין מפקדי המישרה סבורים שוהו תפקידם. אחרי ככלות הכל, אתה ואני (כמשלמי-מיסים) משלמים להם את המשכורת גם לשם מטרה זו. הבריונות בקולנוע אינה תופעה שולית, ותפקיד המישרה אינו מצטמצם כאן בהכחחת הנאה לי-צופים. הקולנוע הוא מקום חשוך, וטבעי-הי-דבר כי הסימנים הראשונים של בריונות

„משחק הזוגות" — היכן היתה המישרה?

שבוע שעבר הלכתי לראות סרט — אן של אלף הימים. עם ריצרר כרטון וגיבויים בוזולד הנהדרת, בקולנוע חן בתל-אביב. הייתי שקוע בעלילה ההיפמרי-רית, כאשר התחלתי לחוש שאני נחנק. הסרתי את האפודה הקלה שלבשתי, קי-פלתית שרחלי, פרמתי את כותנתי. לשחא. בעלי-הקולנוע החליטו שהחורף הגיע. ר"על כך עוד צורך במיוזבאויר. בי-התאם ללוח השנה, מוטב שאלף ומאתיים האנשים הנושמים באולם — כל אחד מהם

אחרי שהתחילה הקרנת הסרט, הופיעו לבוא זוגות ורביעיות. הם נכנסו לאולם אגב דיבור רם, כמו שחוזר לביתו אחרי מסיבה על-י-זה, ותפסו את מקומותיהם ברעש. זה נמשך כעשרים דקות רצופות. בערך אותו זמן התחילו כמה צופים ל-הרגיש כי אין זה סרט פורנוגרפי גודש פעילות, כפי שסברו כנראה, אלא סרט מלא שיח פסיכולוגי (או פסכודרופסיכולוגי), בי-רמה שאינה מקובלת בשכונת.

אחרי ששלוש פעולות כאלה, בי-משך שבוע אחד — וכל בעיית הבריונות תיעלם במהירות הבזק. מזור בעיני שאין מפקדי המישרה סבורים שוהו תפקידם. אחרי ככלות הכל, אתה ואני (כמשלמי-מיסים) משלמים להם את המשכורת גם לשם מטרה זו. הבריונות בקולנוע אינה תופעה שולית, ותפקיד המישרה אינו מצטמצם כאן בהכחחת הנאה לי-צופים. הקולנוע הוא מקום חשוך, וטבעי-הי-דבר כי הסימנים הראשונים של בריונות

אין תופעה מסוכנת יותר. הבריונות היא תופעה מדבקת. הבריונים הם תמיד מגיבל — אחרת לא היו פרי-עלים דחאק באולם חשוך. אבל כשהם יכיר-לים לפעול באין מפריע — מתמלאים גם הפחדנים בעון. זה מתחיל במפריע אחד. כעבור כמה דקות, בהעדר תגובה, יש עשרות מפריעים — ולבסוף יש התפרעות כללית, הנמשכת מי-הצגה להצגה. אם נעביר תופעה זו לרמה אחרת, הרי זוהי מהותו של הנאציזם; השתלטותו של מיעוט בריוני ועיר על עם שלם, בדרך של התפשטות והיקפי, בגלל פחדנותו ואוישו-תו של הרוב. בסופו של דבר, אשם הרוב. אי-שמים אתה ואני — אם נמשיך לסבול תופעה זו.

הם העירו על כך באופן חופשי — תחילה בקול רם, אחר-כך בי-צעקות. במחצית השנייה של הסרט הסיקו רבים מהם את המסקנה. ונטשו את האולם. הם עשו זאת בזה אחר זה, ברעש ובצעקות, תוך השמעת ביקורת עסיסית וליגלוג לי-מטוממים הנשארים באולם. מאחורי ישב גבר צעיר, שסירב ללכת בי-דרך זו. מאחר ששילם את כספו, רצה לי-שבת עד הסוף המר. אבל תוך כדי כך ביקש להתבטא. הוא ליווה את הסרט בי-צעקות-פרשנות שוטפות, ברמה ובסגנון של כתובת-בתי-שימוש. במשך כל אותה עת — הפרעה רצופה של שעה וחצי! — לא התערב אף סדרן אחד, לא הופיע אף שוטר אחד, לא עשה איש בקהל את הנפיון הקל ביותר לי-הפריע למפריעים.